

Tuomiolauselmä

- 1) SEUT 267 artiklan kolmatta kohtaa on tulkittava siten, että tuomioistuimen, jonka ratkaisuihin saa kansallisen lainsäädännön mukaan hakea muutosta, ei voida katsoa olevan ylimpänä oikeusasteena toimiva tuomioistuin siinä tapauksessa, että sen antamasta ratkaisusta tehtyä kassaatiovalitusta ei ole tutkittu siksi, että valittaja on luopunut valituksestaan.
- 2) Toiseen ennakkoratkaisukysymykseen ei ole tarpeen vastata.
- 3) SEUT 267 artiklan kolmatta kohtaa on tulkittava siten, että ylimpänä oikeusasteena toimiva tuomioistuin voi jättää esittämättä unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen silloin, kun kassaatiovalitus on jätetty tutkimatta tässä tuomioistuimessa käytävään menettelyyn liittyvien tutkimatta jättämistä koskevien perusteiden vuoksi, sillä edellytyksellä, että vastaavuuksiperiaatetta ja tehokkuusperiaatetta noudatetaan.

⁽¹⁾ EUVL C 136, 18.4.2016.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 16.3.2017 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Augstākā tiesas Administratīvo lietu departaments – Latvia) – Valsts ieņēmumu dienests v. Veloserviss SIA

(Asia C-47/16) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Tulliliitto — Yhteisön tullikoodeksi — 220 artiklan 2 kohdan b alakohta — Tuontitullien kantaminen jälkitullauksin — Perusteltu luottamus — Soveltamisedellytykset — Tulliviranomaisten erehdys — Tuojan velvollisuus toimia vilpittömässä mielessä ja tarkastaa olosuhteet, joissa A-alkuperätodistus on annettu — Todistuskkeinot — Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kertomus)

(2017/C 151/15)

Oikeudenkäyntikieli: latvia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Augstākā tiesas Administratīvo lietu departaments

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Valsts ieņēmumu dienests

Vastapuoli: Veloserviss SIA

Tuomiolauselmä

- 1) Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että tuoja voi tukeutua perusteltuun luottamukseen tämän säännöksen nojalla vastustaakseen tuontitullien tileihin kirjaamista jälkikäteen siten, että hän vetoaa vilpittömään mieleensä, ainoastaan silloin, kun kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Ensinnäkin näiden tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi tämän virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä toiminut velan maksamisesta vastuussa ollut ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja velan maksamisesta vastuussa olleen on pitänyt noudattaa kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitustaan koskevia säännöksiä. Tällainen perusteltu luottamus puuttuu erityisesti silloin, kun tuoja on jättänyt siitä huolimatta, että hänellä oli ilmeisiä syitä epäillä A-alkuperätodistuksen oikeellisuutta, ottamasta kaikkien mahdollisuuksiensa mukaisesti selvää todistuksen antamisen olosuhteista tarkistaakseen, olivatko nämä epäilyt perusteltuja. Tällainen velvollisuus ei kuitenkaan merkitse sitä, että tuoja olisi velvollinen yleisellä tavalla tarkastamaan systemaattisesti ne olosuhteet, joissa viejamaan tulliviranomaiset antoivat A-alkuperätodistuksen. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida kaikkien pääasian konkreettisten seikkojen perusteella, täytyvätkö nämä kolme edellytystä tässä tapauksessa.

- 2) Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että pääasian kaltaisessa asiassa Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kertomukseen sisältyvistä tiedoista voidaan johtaa, että tuoja ei voi perustellusti vedota perusteltuun luottamukseen tämän säännöksen nojalla vastustaakseen tuontitullien tileihin kirjaamista jälkikäteen. Siltä osin kuin tällaiseen kertomukseen kuitenkin sisältyy ainoastaan kyseisen tilanteen yleinen kuvaus – minkä selvittäminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia –, kertomus ei voi yksinään riittää sen osoittamiseen oikeudellisesti riittävällä tavalla, että nämä edellytykset tosiaankin täyttyvät kaikilta osin erityisesti viejän asian kannalta merkityksellisen menettelyn suhteen. Tällaisissa olosuhteissa on lähtökohtaisesti tuojamaan tulliviranomaisten tehtävänä esittää lisätodisteilla näyttö siitä, että se, että viejamaan tulliviranomaiset antoivat virheellisen A-alkuperätodistuksen, johtuu viejän antamasta virheellisestä selvityksestä tosiasioista. Kuitenkin silloin, kun tuojamaan tulliviranomaisten on mahdotonta esittää edellä mainittua näyttöä, tuojan on tarvittaessa todistettava, että kyseinen todistus perustuu viejän antamaan paikkansapitävään selvitykseen tosiasioista.

(¹) EUVL C 111, 29.3.2016.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto) 16.3.2017 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Handelsgericht Wien – Itävalta) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) v. Zürs.net Betriebs GmbH

(Asia C-138/16) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Teollis- ja tekijänoikeudet — Tekijänoikeus ja lähioikeudet tietoyhteiskunnassa — Direktiivi 2001/29/EY — Oikeus välittää teoksia yleisölle — 3 artiklan 1 kohta — Poikkeukset ja rajoitukset — 5 artiklan 3 kohdan o alakohta — Televisiolähetysten levittäminen paikallisen kaapeliverkon avulla — Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään poikkeuksista välineille, joilla teokset saatetaan enintään 500 käyttäjän saataviin, ja yleisradiolähetysten edelleen lähettämiseksi kotimaassa)

(2017/C 151/16)

Oikeudenkäyntikieli:

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Handelsgericht Wien

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Vastaaja: Zürs.net Betriebs GmbH

Tuomiolauselmä

Tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamisesta tietoyhteiskunnassa 22.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/29/EY 3 artiklan 1 kohtaa ja kirjallisten ja taiteellisten teosten suojaamisesta 9.9.1886 tehdyn Bernin yleissopimuksen, sellaisena kuin se on tarkistettuna 24.7.1971 tehdyllä Pariisin sopimuskirjalla ja sellaisena kuin se on muutettuna 28.7.1976, 11 bis artiklaa on tulkittava niin, että ne eivät ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan vaatimus tekijältä saatavasta luvasta yleisölle välittämistä koskevan yksinoikeuden perusteella ei koske kansallisen yleisradio-organisaation yleisradiolähetysten välittämistä samanaikaisesti, kokonaisuudessaan ja muuttamattomana kaapelin välityksellä kotimaassa, edellyttäen, että kyse on pelkästä välitystekniikan muodosta ja että teoksen tekijä on ottanut tämän välittämisen huomioon antaessaan luvan alkuperäiseen välittämiseen, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on varmistettava.